

NS-barnas foreninger

19.11.11
20/10.00

Av Berte Næs Dølen, Brandbu, Rolv Olsen, Slettås, og Inger Cecilie Stridsklev, Skien

Ole Wilhelm Klüwer skriver om NS-barn i Aftenposten 16.10. Han oppgir at han er talsmann for Foreningen av Norske NS-barn. Når det dessverre finnes to foreninger for NS-barn, skyldes det at Klüwer i 1996 avviste tre NS-barn som ønsket å møte ham og andre NS-barn. Han var den første som fikk vite om vårt ønske. Våre senere forsøk på forsoning har vært for-
gjeves.

Vennetreff for NS-barn har aldri definert seg i forhold til INO (Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie) eller noen annen organisasjon. Det har derimot Klüwers forening. Første punkt i hans vedtekter lyder: «Fordi foreningen siden stiftelsen i 1991 har blitt konstant motarbeidet av de gjenlevende gammelnazistene, for å overta hegemoniet i NS-barnsarbeidet, er enhver person som står i organisatorisk samband med de eldre utelukket.»

Det er oss ukjent hva denne motarbeidelsen har bestått i. Klüwer har fra begynnelsen av gjort sitt beste for å skremme foredragsholdere og andre vekk fra oss, ved å dikte opp en historie om at vennetreffene er laget av INO som et redskap for dem. Det finnes ingen slik sammenheng. Vi er voksne nok til uten hjelp å skaffe oss de foredragsholdere vi vil ha om de temaer vi ønsker. Klüwer har rett i to av fire som han påstår har besøkt oss. Førstelektor Baard Borge, Høgskolen i Harstad, orienterte oss i september 1998 om sin undersøkelse om barna til dem som ble straffet etter 2. verdenskrig i Norge, Danmark og Nederland. Vi hjelper ham med å sende ut spørreskjemaer. Hans første resultater av undersøkelsen foreligger i «Syn og Segn» nr. 3 2000: «Naziengel på nasjonaldagen».

På bots- og bededagen i Nidaros i 1999 var følgende med i kirkebønnen: «Vi ber for dem som er rammet av fortid og fordømmelse. Vi ber for alle dem som etter krigen er blitt utstøtt av kirke og samfunn. I dag legger vi fram for deg vår unnskyldning og svik overfor «tyskerbarna» og barna til NS-folk.» Etter denne kirkebønnen tok vi kontakt med biskop i Nidaros Finn Wagle.

Biskop Wagle fikk 30.9. den dialog han ønsket med oss, og fikk høre om endel NS-barns erfaringer med Kirken. Ellers har vi hatt temaer som «Å leve med fedrenes synder, og bære skammen uten bitterhet», «Rettsoppgjøret; var det rettferdig?» og Jarl Eiks hovedfagsoppgave: «Hva skjedde med krigstapernes barn?», særlig om manglende skolegang for NS-barn. Vårt neste tema blir «Hva har våre erfaringer som NS-barn lært oss?»

Vennetreffene har ingen felles meninger. Våre eneste organisasjonsmessige forbindelser er med andre foreninger for 2. generasjon etter 2. verdenskrig. Det bør også sies at I. C. Stridsklev ikke kjenner seg igjen i de oppfatninger hun tillegges. Hun står ved sitt innlegg i Aftenposten 7.9.1993. Vennetreffene er møter for alle som hadde/har foreldre som var medlemmer av Nasjonal Samling eller NSUF. Alle NS-barn er velkomne, uavhengig av hvilke synspunkter de har på ethvert spørsmål og uavhengig av erfaringer med og meninger om foreldregenerasjonen og samfunnet.